

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 137089 22 Рев
Бања Лука, 16.06.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари по тужби тужитеља М.К. из Л., Ј., и С.Р. из Л., Ј., које заступа пуномоћник С.М., адвокат из Б.Л., против тужених Г.К. и М.К.Ш., обоје из Л., Ј., које заступа пуномоћник Д.Т., адвокат из Б.Л., ради предаје у посјед и исплате, вриједност предмета спора 121.800,00 КМ и по противтужби тужених-противтужитеља Г.К. и М.К.Ш., против тужитеља-противтужених М.К. и С.Р., ради утврђења и укњижбе, вриједност спора 50.000,00 КМ, одлучујући о ревизији тужених-противтужитеља против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 137089 21 Гж 3 од 05.11.2021. године, на сједници вијећа одржаној дана 16.06.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 137089 19 П 4 од 29.04.2021. године, обавезани су тужени-противтужитељи (даље: тужени) да тужитељима-противтуженима (даље: тужитељи) предају у посјед слободне од лица и ствари непокретности означене као к.ч. бр. 160/9 „кућиште“ стамбени објекат пов. 101 м², „кућиште“ остали објекти пов. 44 м², „кућиште“ њива 3. класе пов. 2892 м², „кућиште“ двориште пов. 1000 м², „кућиште“ њива 4. класе пов. 268 м², уписане у лист непокретности бр. 284 к.о. Ј., заједно са објектима који су изграђени на тој парцели и то: стамбеним објектом, вертикалних габарита: По+П-М с хоризонталним габаритима објекта у основи цца: 9,67 м x 9,00 м + 2,8 м x 5,20 м, бруто грађевинске пов. објекта 290,22 м²; помоћним објектом, вертикалних габарита: П+М са хоризонталним габаритима објекта у основи цца 6,10 м x 5,93 м + 1,20 м x 3,50 м, бруто грађевинске пов. објекта 80,75 м² те сушницом вертикалних габарита: приземље са хоризонталним габаритом објекта у основи цца 5,00 м x 2,50 м, бруто грађевинске пов. објекта 12,50 м², према основном и допунском налазу и скицом лица мјеста вјештака геодетске струке З.Г. те основном и допунском налазу и фотографији 1, скицом лица мјеста вјештака архитектонско-грађевинске струке С.Б., који налази и скице су саставни дио пресуде (став 1. изреке). Обавезани су тужени да тужитељима, на име употребе туђе ствари за коришћење непокретности из става 1. пресуде, солидарно исплате износ од 4.680,00 КМ на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од 06.02.2020. године до исплате, те износ од 2.310,37 КМ на име затезне камате на горе наведени износ главног дуга, доспјеле до 06.02.2020. године, док је захтјев тужитеља преко досуђеног износа

одбијен (став 2. изреке). Одбијен је као неоснован противтужени захтјев тужених да се утврди да су стекли право сувласништва грађењем са 1/2 дијела и право супосједа са 1/2 дијела породичне стамбене зграде (подрум, приземље и таван) П+Пр+Пк, кућиште стамбени објекат пов. 101 м² (објекат бр. 1), остали објекти пов. 44 м² (објекат бр. 2), њива пов. 2892 м², двориште пов. 1000 м², њива 4. класе пов. 268 м² (истих непокретности као у ставу 1. изреке), који објекти су саграђени на к.ч. бр. 160/9, ораница, „округло поље“, све уписане у лист непокретности бр. 284 к.о. Ј., те да се тужитељи обавезу то признати и трпјети (став 3. изреке).

Одбијен је као неоснован противтужбени захтјев тужених да се утврди да су стекли одржајем право сувласништва са 1/2 дијела породичне стамбене зграде (подрум, приземље и таван) П+Пр+Пк, кућиште стамбени објекат пов. 101 м² (објекат бр. 1), остали објекати пов. 44 м² (објекат бр. 2), њива пов. 2892 м², двориште пов. 1000 м², њива 4. класе пов. 268 м², саграђени на к.ч. бр. 160/9, ораница, „округло поље“, све уписане у лист непокретности бр. 284 к.о. Ј., те да се тужитељи обавезу то признати и трпјети (став 4. изреке). Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став 5. изреке).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 137089 21 Гж 3 од 05.11.2021. године, жалба тужитеља је дјелимично усвојена и првостепена пресуда, у жалбом побијаном дијелу одлуке о трошковима (став 5. изреке првостепене пресуде), преиначена тако што су тужени обавезани да тужитељима надокнаде трошкове поступка у износу од 14.286,25 КМ, умјесто раније одлуке да свака странка сноси своје трошкове поступка. Жалба тужитеља у осталом дијелу је одбијена и првостепена пресуда у преосталом жалбом побијаном одбијајућем дијелу одлуке о главној ствари (дио става 2. изреке првостепене пресуде) потврђена. Жалба тужених је одбијена и првостепена пресуда, у жалбом побијаном досуђујућем дијелу по тужби тужитеља и одбијајућем дијелу по противтужби тужених (став 1, дио става 2, став 3. и 4. изреке првостепене пресуде), потврђена. Одбијени су захтјеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побијају тужени, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуде преиначи или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници су захтјеви тужитеља: да се тужени обавезу да им предају у супосјед некретнине ближе описане у ставу 1. изреке првостепене пресуде и да им, на име употребе туђе ствари-предметних некретнина, за период 01.01.2008. до јануара 2020. године, исплате износ од 13.625,00 КМ, са законском каматом почев од 06.02.2020. године па до исплате и износ од 11.255,39 КМ на име доспјеле обрачунате камате.

Предмет спора су и противтужбени захтјеви тужених и то: примарни противтужбени захтјев да се утврди да су сувласници и супосједници са по 1/2 дијела, по основу грађења, на истим непокретностима и евентуални противтужбени захтјев да се утврди да су сувласници и супосједници са по 1/2 дијела на предметним непокретностима по основу одржаја.

Одлучујући о захтјевима странака, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да су тужена Г.К. (даље: првотужена) и С.К. (даље: предник тужитеља) започели ванбрачну заједницу 1988. године; да су брак закључили ...1996. године, а да су се развели ...2003. године; да у браку нису имали заједничке дјеце; да је првотужена у ванбрачну и брачну заједницу довела сина туженог М.К.Ш. (даље: друготужени) који је уписан у 6. разред у ОШ М.С. у Л. ...1993. године, са пријављеном адресом Ј.; да је прије заснивања ванбрачне заједнице са првотуженом даровним уговором од ...1972. године, М.К. (отац тужитеља) поклатио преднику тужитеља непокретности означене као к.ч. бр. 502/6 у пов. од 2000 м²; да су му уговором о поклону од 01.12.1977. године М. и Д. К. поклатили непокретности означене као к.ч. бр. 202/6 у пов. 2000 м² и к.ч. бр. 504/4 у пов. 2440 м² уписане у зк. ул. бр. 35 и 132 к.о. Ј., што одговара к.ч. бр. 160/9 (НП); да је рјешењем Основног суда у Бањој Луци број ДН-2157/73 од 20.11.1973. године дозвољен отпис парцеле означене као к.ч. бр. 502/12 у пов. 2000 м² из зк. ул. бр. 132 и упис исте у зк. ул. бр. 340 к.о. Ј. у корист предника странака са 1/1; да је рјешењем СО Л., Општинског секретаријата ..., бр. ... од 03.03.1976. године одобрена преднику тужитеља локација за изградњу породичне приземне стамбене зграде на к.ч. бр. 502/12 к.о. Ј., а рјешењем истог органа бр. ... од 03.03.1976. године издато му је одобрење за изградњу, док је рјешењем СО Л. од 11.06.1982. године дата урбанистичка сагласност за породичну стамбену зграду покривену салонитом или цријепом и са водопрпусном септичком јамом на парцели означеној као к.ч. бр. 169/9 к.о. Ј.; да је у вријеме заснивања ванбрачне заједнице предник тужитеља већ градио кућу у Ј., чију изградњу је започео 1983. године са својом првом супругом Д.М., која је умрла 1985. године; да је имао и кућу у Б.Л. која је била заједничка имовина њега и његове покојне супруге Д.М. и да је ту кућу продао 1999. године, те да је средства добијена издавањем станова у тој кући и продајом куће, уложио у довршетак куће коју је градио у Ј.; да се предник тужитеља по пуномоћнику Д.К., 22.05.2003. године (у вријеме вођења кривичног поступка против њега) писмом обратио Пошти у Л., првотуженој и тужитељу М.К. у којем је навео да није дао овлашћење Г. за преузимање пензије, да кључеве од возила тужени М.Ш.К. преда М. или М.К., те имајући у виду кривични поступак да захтијева од тужених да се иселе из куће у Ј.; да је правоснажним рјешењем о насљеђивању Основног суда у Бањој Луци број 71 0 О 108142 10 О од 27.1.2011. године, утврђена заоставштина иза умрлог С.К., међу којом су и спорне непокретности (тада) уписане у зк. ул. бр. 340 к.о. Ј. што одговара упису у пл. бр. 363 исте к.о. са 1/1; да су на овој заоставштини као насљедници проглашени тужитељи и М. и Ј. К. које су свој суваснички дио (уговором) поклатиле тужитељима, тако да су тужитељи на непокретностима уписаним у зк. ул. број 340 к.о. Ј. од 03.11.2017. године уписани са по 1/2 дијела; да је на предметним непокретностима окончан поступак излагања и дана 28.01.2019. године објављено рјешење о потврђивању Катастра непокретности за дио к.о. Ј., Л. бр. ... од 22.01.2019. године, које је објављено у „Службеном гласнику Републике Српске“ бр. 6/19 од 28.01.2019. године; да су предметне непокретности сада уписане у лист непокретности (ЛН) бр. 284 к.о. Ј., означене као к.ч. бр. 160/9 у укупној пов. од 4305 м², а као сувласници су уписани тужитељи са по 1/2 дијела; да је пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048687 12 П 2 од 26.07.2013. године, одбијен захтјев првотужене да се утврди да породична стамбена зграда на спрат, изграђена на основу рјешења СО Л. број: ... од 03.03.1976. године, затим приземна стамбена зграда величине 8 х 6 м, зидана лјетна кухиња и сушана, који објекти се налазе на парцели к.ч. бр. 502/12, уписана у зк. ул. бр. 340, што одговара по новом премјеру парцели к.ч. бр.169 из пл. бр. 363 к.о. Ј., представља заједничку брачну имовину тужитељице и предника тужитеља, те да се тужени (овдје тужитељи) обавежу да тужитељици признају право сувласништва на тим

некретнинама са 1/2 дијела и трпе да се она укњижи као сувласник ових некретнина; да је предметна пресуда потврђена пресудом Окружног суда у Бањој Луци бр. 71 0 П 048687 13 Гж 2 од 13.02.2014. године; да је пресудом Врховног суда Републике Српске бр. 71 0 П 048687 14 Рев од 16.07.2014. године, ревизија одбијена; да је пресудом Основног суда у Бањој Луци број: 71 0 П 142467 15 П 2 од 22.03.2016. године, поништен писмени тестамент предника тужитеља од дана 12.06.2000. године, сачињен пред свједоцима Ђ.В. и С.К., којим је завјешталац С.К. цјелокупну покретну и непокретну имовину послуже смрти оставио првотуженој; да је пресудом Окружног суда Бања Лука бр. 71 0 П 142467 16 Гж 2 од 09.12.2016. године жалба првотужене одбијена и означена пресуда, у дијелу којим поништен писмени тестамент предника тужитеља од 12.06.2000. године, потврђена; да је пресудом Врховног суда Републике Српске број 71 0 П 142467 17 Рев од 12.10.2017. године ревизија тужене одбијена; да је другостепеним рјешењем Управе Б.Л. бр. ... од 04.09.2014. године усвојена жалба тужитеља М.К. те је поништено рјешење Управе ПЈ Л. од 24.12.2013. године којим је дозвољена забиљежба спора који се води код Основног суда у Бањој Луци пословни број 71 0 П 141267 12 П, 71 0 П 137089 12 П и 71 0 П 048687 12 П, из разлога што из увјерења суда није могуће утврдити на које непокретности се три поступка односе.

Темељем налаза и мишљења вјештака грађевинско архитектонске струке С.Б. и допуне налаза и мишљења именованог вјештака првостепени суд утврђује вриједност стамбеног објекта у износу од 104.595,28 КМ, помоћног објекта број 1 у износу од 13.848,62 КМ и помоћног објекта број 2 (сушница) у износу од 2.025,00 КМ; да се ова процјена односи на објекте без земљишта; да је извршено мјерење објекта те је утврђен њихов садржај/спратност и положај, а објекти су ближе приказани на скици лица мјеста (фотографија 1 стр. 4 основног налаза); да је помоћни објекат број 1. грађен у периоду након завршетка стамбеног објекта, а дворишни објекат грађен у периоду 1994/95 до 2000. године; да су ови објекти с обзиром на њихов положај и намјену у функцији главног (стамбеног објекта) и немају самосталну егзистенцију да ни један од помоћних објеката нема грађевинску дозволу; да је у допуни налаза која је сачињена због промјене у земљишно-књижној евиденцији вјештак процијенила тржишну вриједност објеката (стамбени и помоћни 1 и 2) у укупном износу од 116.853,53 КМ, те тржишну вриједност парцеле сада означене као к.ч. бр. 160/9 у пов. од 4305 м² у износу од 176.978,51 КМ (4305 м² x 41,11 КМ); да се именовани вјештак на рочишту за главну расправу, у складу са задатком од 14.11.2019. године у погледу вриједности објекта са стањем 1988. године, изјаснила на начин да прихвата закључке вјештака грађевинске струке М.К. (из налаза и допуне налаза у предмету бр. 71 0 П 048687 12 П 2) у погледу примјењене трошковне методе процјене објекта при чему је навела да су и методе и начини обрачуна данас исти, те да вриједност непокретности према стању 1988. године износи око 216.709,00 КМ, а на дан израде допуне налаза од 07.02.2020. године 293.832,08 КМ или тачније 199.073,53 КМ када се површина земљишта сведе на раније процијењену површину земљишта; да је незнатна разлика у вриједностима предметних непокретности од 216.832,08 КМ (према налазу вјештака К.) и 199.073,53 КМ (према налазу вјештака Б.) последица амортизације и дугогодишњег неулагања због трајања судских поступака још од 2003. године.

На темељу налаза вјештака економске струке Ч.С., првостепени суд утврђује висину прихода тужених за временски период од 01.01.1988. до 17.12.2010. године и висину користи (закупнине).

На темељу тих чињеница, имајући у виду да је у поступку који је вођен по тужби првотужене под пословним бројем 71 0 П 048687 12 П код Основног суда у Бањој Луци, правоснажно одлучено о захтјеву првотужене да се утврди да предметне непокретности представљају заједничку имовину стечену у браку ње и предника тужитеља тако што је њен захтјев одбијен, првостепени суд је нашао да и поред постојања наведене правоснажне пресуде првотужена у овом поступку има право, темељем одредбе члана 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП) на приступ суду, односно да се расправи о њеним стварно-правним захтјевима по другом основу (стицање права својине по основу грађења или одржаја) заједно са друготуженим на предметним непокретностима. Како је ранијим пресудама правоснажно одлучено да предметне непокретности представљају посебну имовину предника тужитеља и да првотуженој припада облигационо правни захтјев за рачун улагања у довршетак куће, те налазећи: да у предметној правној ствари тужени нису доказали да је између њих и предника тужитеља постојао заједнички договор о заједничком грађењу предметних непокретности; да у вријеме изградње главног објекта друготужени није ни могао доприносити заједничкој градњи, обзиром да је био малољетан; да се на помоћном објекту не може стећи право својине по основу грађења, јер је исти саставни дио главног објекта; да тужени немају законит правни основ за стицање права својине по основу одржаја за који је потребан период од 10 година; да су од момента доношења правоснажне пресуде у предмету утврђивања и диобе брачне тековине код Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 048687 12 П 2 (дана 13.02.2014. године) тужени постали несавјесни држаоци и да предметне некретнине држе у посједу без правног основа, позивом на одредбе члана 18, 28. став 2, 36, 37. Закона о основним својинско-правним односима („Службени лист СФРЈ“ број 6/80, 36/90 и Службени гласник Републике Српске број 38/03, даље: ЗОСПО), које се примјењују сходно одредби члана 344. став 2. Закона о стварним правима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 124/08, 3/09, 58/09, 95/11, 60/15 и 107/19: даље: ЗСП), одредбу члана 127. став 1. ЗСП, одредбу члана 153. Закона о наслеђивању (Службени гласник Републике Српске” број: 1/09, 55/09, 91/16 и 28/19 – Одлука УС и 82/19), одредбе члана 272. Породичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 54/02, 41/08 и 63/14 – даље: ПЗ), одредбу члана 219. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Службени гласник Републике Српске“ број: 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04 – даље: ЗОО), првостепени суд је закључио да је основан захтјев тужитеља за предају у посјед предметних непокретности, да је дјелимично основан захтјев тужитеља за исплату новчаног износа на име користи коју су тужени остварили коришћењем њихових непокретности у временском периоду од 01.02.2014. до јануара 2020. године у укупном износу од 4.680,00 КМ са законском затезном каматом почев од 06.02.2020. године и обрачунатом законском каматом на износ главног дуга у износу од 2.310,37 КМ, па је судио као у изреци првостепене пресуде.

Одлучујући о жалбама странака, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења првостепеног суда. Међутим, за разлику од првостепеног суда, налазећи да је у ранијој парници правоснажно одлучено да предметна имовина не представља заједничку брачну имовину првотужене и С.К. у складу са одредбама ПЗ, а да је институт заједничке имовине прописан и одредбом члана 18. ЗОСПО, те да се на заједничку имовину примјењују одредбе стварно правног и облигационог права (члан 271. став 6. ПЗ), те како суд није везан правним основом из тужбе, другостепени суд је становишта да је ранијом пресудом правоснажно одлучено по свим основама, као што је грађење (члан 24. ЗОСПО), па да је противтужбу првотужене требало одбацити, али да су правне

посљедице одбијања захтјева и одбацивања тужбе исте. У односу на противтужбени захтјев друготуженог другостепени суд наводи да је у вријеме градње породичне стамбене зграде исти био малољетан, да тиме није ни могао учествовати у градњи, јер није остваривао приходе, па да је његов захтјев за стицање сусвојине по основу грађења неоснован. Друготужени је у вријеме грађења дворишног објекта био пунољетан, али како се ради о саставном дијелу главног објекта, закључује да је противтужбени захтјев друготуженог за стицање права сусвојине на предметним некретнинама по основу заједничког грађења првостепеном пресудом правилно одбијен. У погледу жалбених навода да је С.К. говорио (што је у својој изјави потврдила свједок С.Т.) да помоћни објекат гради друготуженом, другостепени суд образлаже да то може само представљати обећање поклона који није услиједио у складу са принудним прописима у писменој форми. Код утврђења да су тужени ушли у посјед предметних некретнина 1988. године, другостепени суд налази да је писмом предника тужитеља по пуномоћнику Д.К. од 22.05.2003. године савјесност посједа на страни тужених прекинута, као и да је у прилог закључку о несавјесности тужба коју је првотужена поднијела у поменутој ранијој парници (10.07.2003. године), па да је правилно одбијен захтјев за стицање права сусвојине по основу одржаја. Како тиме тужени предметне некретнине држе у посједу без правног основа, другостепени суд утврђује да је, сагласно одредби члана 127. став 1. ЗСП, правилно наложена предаја у посјед. Како су доношењем правоснажне пресуде (12.02.2014. године) о одбијању захтјева првотужене за утврђење да предметне некретнине представљају заједничку својину стечену у браку првотужене и правног предника тужитеља, тужени имали сазнања да се ради о туђој ствари, другостепени суд налази да је, примјеном одредбе члана 219. ЗОО, на темељу података из налаза вјештака економске струке, у овом дијелу правилно дјелимично усвојен тужбени захтјев тужитеља (за период 12.02.2014. године до 06.02.2020. године). Слиједом наведеног, у погледу главне ствари, другостепени суд је одбио жалбе странака, док је жалбу тужитеља усвојио само у погледу одлуке о трошковима поступка тако што је тужене обавезао на накнаду трошкова поступка у износу од 14.286,25 КМ.

Нижестепене пресуде су правилне и законите и ревизионим наводима нису доведене у озбиљну сумњу.

Према чињеницама које су нижестепени судови утврдили, у ранијој парници која је по тужби првотужене вођена под бројем 71 0 П 048687 12 Пс, правоснажно је одбијен њен тужбени захтјев за утврђење да предметне некретнине представљају брачну тековину првотужене и сада покојног С.К. Таква правоснажна пресуда суда је заснована на утврђењу: да је по основу поклона С.К. добио земљиште за градњу предметне породичне куће; да је 1976. и 1982. године исходио урбанистичку сагласност и грађевинску дозволу за градњу; да је у вријеме заснивања њихове ванбрачне заједнице (1988. године) кућа била завршена у проценту од 80 %; да је по заснивању наведене заједнице, те потом брачне (20.01.1996. године) првотужена заједно са С. улагала у довршетак куће (заједно око 15 %), те да кућа до данас није 100 % довршена, па да иста, заједно са помоћним објектима који служе главном објекту, представља посебну имовину С.К., а да првотуженој припада право на евентуални облигационо правни захтјев у погледу улагања у завршетак куће.

Наведено утврђење, као и наводи писма од 22.05.2003. године, те наводи С. К. из кривичног поступка (у доказном поступку је читан записник са главног претреса од 20.05. 2003. године), протурјече наводима противтужбе, да је између тужених и С.К. постигнут усмени договор о заједничкој градњи предметне породичне куће, па је

правилан закључак нижестепених судова да изведеним доказима тужени нису доказали постојање наведеног споразума о заједничком грађењу са намјером да резултат буде заједнички, који би био основ за стицање права сувласништва у складу са споразумом, а гдје нема споразума о начину стицања права сувласништва у складу са доприносом. Стога се не могу прихватити ревизиони наводи којима се истиче да су постојање наведеног споразума потврдили саслушани свјedoци. Неосновано је позивање ревидената на тестамент сачињен од стране С.К., уз наводе да је истим показана С. воља, код тога да је у парници која је вођена под бројем 71 0 п 142467 15 П 2 правоснажном пресудом поништен наведени тестамент, јер је утврђено да се на тестаменту не налази потпис завјештаоца.

Код таквог стања ствари, кад се прихвате ревизиони наводи да у ранијој парници није правоснажно пресуђено о захтјеву првотужене из противтужбе у овом дијелу (јер су захтјеви утемељени на различитим чињеничним наводима), произлази да је правилно одбијен противтужбени захтјев тужених за стицање права сувласништва на предметним некретнинама по основу заједничке градње у породичној заједници. При томе се не могу прихватити ревизиони наводи да мансарда на породичној кући, која по ревидентима има карактер засебног стана у односу на стан у приземљу куће, припада друготуженом, јер другостепени суд правилно образлаже (додуше у погледу помоћног објекта) да усмено обећање поклоне (на које се ревиденти позивају), кад би се и узело да је доказано, без да се реализује у законској форми, нема правно дејство. Другачији закључак, из предњих разлога, не може исходити чињеница, на коју се ревиденти позивају, да су исти по окончању кривичног поступка против С., након развода брака, те и након што је исти изашао из затвора, остали живјети у предметној кући, а наведено је и у супротности са наводима С.К. из кривичног поступка.

Неосновани су и ревизиони наводи да су тужени као савјесни посједници стекли право сувласништва по основу одржаја, код тога да од 1988. па до 22.05.2003. године (када је затражено њихово исељење), кад би се и узело да рокови теку током ванбрачне односно брачне заједнице, није истекао рок прописан одредбом члана 28. став 3. ЗОСПО, при чему се неосновано наводи да судови погрешно цијене писмо од 22.05.2003. године.

Како су, дакле, тужени без правног основа у посједу предметне некретнине, док су тужитељи уписани са правом сувласништва на истој (по основу наслеђивања и уговора о поклону), то је сагласно одредби члана 127. ЗСП правилно наложено њихово исељење.

Супротно ревизионим наводима, нижестепени судови су за период од 12.02.2014. године (када је донесена правоснажна пресуда којом је одбијен захтјев првотужене за утврђење права сувласништва по основу стицања у браку и од када су тужени имали сазнања да се ради о туђој ствари) па до јануара 2020. године, правилном примјеном одредбе члана 219. ЗОО, правилно обавезали тужене на исплату користи коју су имали употребом туђе ствари, а која се огледа у уштеди закупнине у наведеном периоду, у износу од 4.680,00 КМ, са законском затезном каматом од 06.02.2020. године (допуна налаза вјештака економске струке) па до исплате, са обрачуноматом доспјелом затезном каматом у износу од 2.310,37 КМ. Висина наведене користи је утврђена налазом вјештака економске струке и то према закупнини која се плаћала на име алтернативног смјештаја.

Из изложеног, те како не стоје наводи о повреди одредаба члана 8, 123, 124. и 191. ЗПП, примјеном одредбе члана 248. ЗПП ревизија тужених је одбијена.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић